

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

A LIGHT WOMAN

(Μιά ελαφριά γυναίκα)

Ἄφου ἡ ἱστορία μας σιμώνει στὸ τέλος της,
 ποῖον περισσότερο λυπάστε ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς τρεῖς,
 τὸ φίλο μου, ἢ τὴ φίλη τοῦ φίλου μου
 μὲ τ' ἀκόλαστα μάτια της, ἢ ἐμένα;

Ὁ φίλος μου ἦτανε κιόλας πολὺ καλὸς γιὰ νὰ χάσῃ,
 κι ἐμοῖαζε πὼς ἦταν στὸ δρόμο τοῦ καλλιτερεμοῦ,
 ὅταν ἐκείνη διάβηκε τὸ κατῶφλι του μὲ τὰ δίχτυά της
 κι ἔρριξε ἀπάνω του τὸ δόλωμά της.

Ὅταν τὸν εἶδα τυλιγμένο στὰ ἔργα της,
 τί ντροπή, εἶπα, ἂν προσθέσῃ κι αὐτὸν
 στὰ ἐννενηντα ἐννιά της τ' ἄλλα τὰ λάφυρα,
 γιὰ λίγο της κέφι, τὸ ἑκατοστό.

Καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ φίλος μου γίνῃ ὁλότελα δικός της,
 τί εὐκολο, ποὺ θᾶναι, νὰ τοῦ δείξω, εἶπα,
 πὼς ἐνὸς ἀητοῦ τὸ παιγνίδι προτιμᾷ ἢ περφάνεια της,
 ἂν καὶ εἶχε πιασμένον μόνο ἓνα σπουργίτη.

Κι ἔτσι ἄφησα τὰ μάτια μου νὰ πέσουν στὰ μάτια της,
 τὸ χέρι μου ἀναζήτησε τὸ δικό της σὰν ἀπὸ ἀνάγκη ἀληθινή,
 κι ἀφου γύρισε ὁλόγυρα γιὰ τὸν εὐγενικό μου ἑαυτό,
 τέλος μοῦ δόθηκε ὁλόκληρη.

Ὁ ἀετὸς εἴμ' ἐγώ, μὲ τὴ φήμῃ στὸν κόσμῳ,
 ὁ σπουργίτης εἶν' αὐτὸς μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ.
 —Κυτάξεις, καὶ φεύγεις καὶ τὸ χεῖλι σου εἶνε διπλωμένο;
 Ὑπομονή, περίμενε λίγο ἀκόμη.

Γιὰ ἰδές, ὁ φίλος μου πηγαίνει τρικλίζοντας καὶ χλωμός,
 μὲ βλέπει καθὼς ὁ βασιλίσκος·
 φαίνεται πὼς ἄλλαξα τὴ μέρα του σὲ νύχτα,
 σβύνοντας τὸ δίσκο τοῦ ἡλίου.

Καὶ τὸ ἔκαμα, νομίζει, ἀπαράλαχτα σὰν κλέφτης·
 ἂν καὶ τὴν ἀγαπῶ—ἔτσι φαντάζεται—
 ἔπρεπε νὰ ὑποτάσῃ κανεὶς τὸ πάθος του (τὸν ἔρωτα πρὸ πάντων)
 καὶ νὰ μένῃ πιστὸς σ' ἓνα του φίλο.

Κι ἐκείνη—κρίνεται στὰ χέρια μου καθὼς
 τὸ ἀργοπορημένο ἀχλάδι ποὺ λιάζεται ἅπάνω στὸν τοῖχο·
 Κ' ἓνα μου ἀγγιγμα μόνο εἶν' ἔτοιμο νὰ πέσῃ.
 Εἶναι δικό μου. Νὰ τ' ἀφήσω νὰ πέσῃ ;

Χωρὶς σκέψῃ νὰ τὸ φάω, αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο.
 "Ἄν εἶχε πέσῃ στὸ δρόμο θὰ ἦταν καλλίτερα ἔτσι ;
 θὰ ἦταν σὰν νὰ ξεδίψαγα δώδεκα φτερωτὰ ἔντομα
 ἂν ἔστριβα λίγο τὸ κοτσάνι του.

Κι ἐγώ, μὲ τί μοιάζω στὸ φίλο μου, τὸ βλέπετε·
 μὲ τί σὲ λίγο θὰ μοιάζω στὴν ἀγάπῃ του, τὸ μαντεύετε·
 πὼς μοιάζω στὸν ἑαυτό μου, μοῦ τὸ ρωτᾶτε κι αὐτό ;
 ὄχι ἤρως βέβαια.

Εἶναι δύσκολο πρᾶμα νὰ παίξῃ κανεὶς μὲ τὶς ψυχές,
 κι εἶναι ἀρκετὸ νὰ σώσῃ κανεὶς τὴ δική του·
 μὰ σκεφθῆτε τὸ φίλο μου καὶ τ' ἀναμένα κάρβουνα
 ποὺ ἔπαιζε μ' αὐτὰ καθὼς μὲ βότσαλα.

Μᾶς ἀρέσει νὰ δείχνωμε τὴν ἀλήθεια στὴν ἀλήθεια·
 πὼς ἡ γυναῖκα ἦταν ἑλαφριά, αὐτὸ εἶν' ἀληθινό·
 μὰ φαντάσου ἂν μοῦλεγε: Δὲν πειράζει γιὰ τὸ νέο·
 ἀλλὰ ἐγὼ τί κακὸ σοῦ ἔχω καμωμένο ;

"Ε, λοιπόν, ὅ,τι κι ἂν εἶναι ἐδῶ τελειώνει ἡ ἱστορία,
 τοῦλάχιστον τόσο ὅσο καταλαβαίνω.
 Κι ὦ Ροβέρτε Μπράουνινγκ, ποιητὴ τῶν δραμάτων,
 αὐτὸ εἶναι ἓνα θέμα δοσμένο γιὰ σένα !

Μεταφραστὴς ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(ROBERT BROWNING)